

(המשך מעמוד 18)

אמרו לי בהתחלה שאכרוק אם זה טוב. הלכתי והיה לי טוב, אז נשאתי, כבר כמעט שנתיים.

● אחרי הלימודים תלך לצבא? איזו שאלה? בוודאי שאני אלך!

● איך קיבלו אותך בבית הספר? קיבלו אותי בשימחה. יש לי שם כמה חברים אתי, אבל יש לי גם חברים ישראלים, שאני הולך לבקר אצלם בבית.

● יש לך חברה? לא, אין לי. אני לא רוצה להיות עם חברה עדיין, עד שהורים יבואו. זה לא מקובל, אני צריך לחשוב הרבה, אני לא ממחר.

● אתה חושב שתתחתן עם אית'ר פית'ר? תאמיני לי, עוד לא חשבתי על זה. כשאחשוב על זה — אגיד לך.

● אתה שמח שבאת לארץ? מאה אחוז.

● עשו לך טבילה?

לי לא עשו עדיין שום דבר, אבל יש לי בעיה. כבר שנתיים אני מבקש תעודת זהות, והם לא מסכימים למה לא נותנים. אני כל הזמן מנסה לעבודת הסוציאלית, והיא מנסה פעם הלכתי למשרדהפנים בחולון ונרשמתי, אבל לא שלחו לי כלום. אחר כך שלחו אותי לתל אביב, אמרו שישלחו — ולא שלחו. יש לי תעודת עולה ואישר לתעודת זהות.

אנשים לא מבינים אותנו. בלי שום ספק, לא היה כדאי להם לדבר על העניין של הטבילה. אני משתגע כשאני שומע את הדבר הזה. ליהודי



תעודת העולה של רחמים לא לאום, לא דת

אית'ר פית'ר זה לא היה צפוי. לא ציפינו שיגידו שאנחנו צריכים לעבור טבילה. כליך אנחנו שמחים פה בארץ, אבל ככה מוזכרים לנו את העמים האחרים, שניסו לשכנע אותנו לשנות את הדת.

ככלל, אם מדברים על הדת, אפשר להשתגע. זה מאוד קשה. אם היינו אנשים כאלה שמוללים בדת — אבל אנחנו מכבדים את הדת. אומרים שאנחנו לא היינו חובשים כיפה, אבל היינו שמים כיפה כשנכנסנו לבית הכנסת, שם חייבים גם המינהגים שלנו אותו הדבר.

● אתה יודע, כשהתפרסמה עליית יהודי אתיופיה, אמרו עליכם בארץ כל מיני דברים, שאתם לא יודעים קרוא ובתוב, שאתם משונים, שאתם לא נקיים, שאתם פרימיטיביים.

יכולים להגיד גם שהצבע שונה. מותר להם להגיד. שום דבר לא מפריע לי חוץ מההתבוללות הזאת. שככה יעשה יהודי ליהודי? לא חשבתי שיש שני סוגים של יהודים, שיש יהודי אחד יותר טהור מיהודי אחר.

שידור

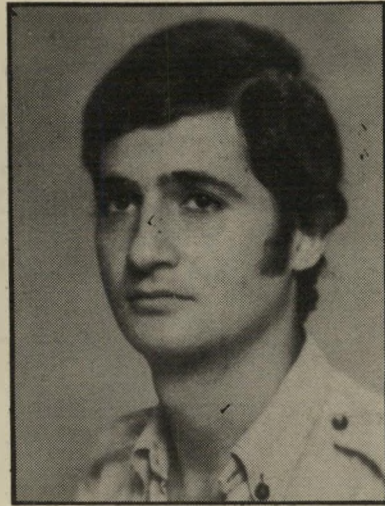
מאחורי המיקרופון

סקופו

לא קיבל מכות מהמישטרה

אמנון נרב, כתב קול ישראל לענייני מילגות וחבר ועדהעובדים, הופיע השבוע ברדיו, כשדיווח על השמאלית חבושה והוא סובל מכאבים עזים. חבריו ניגשו אליו בדאגה ושאלו אם קיבל, חלילה, מכות מן המישטרה. כשענה בשלילה, שאלו אם התנפחה לו היר משום שהיה צריך לסחוב, כתבריוע, את הרשימות הכבדות של המפוטרים.

הסיבה לירו החבושה של נרב היא הרבה יותר פשוטה, ואינה קשורה למאורעות אקטואליים



כתב נרב סתם נפילה

ולמעשי גבורה. הוא תיקן גדר בביתו, ונפל מן הסולם. הוא לקה כשלושה שברים ביד שמאל. גם כשהגיע נרב לבית החולים בילינטון, שאלו אותו אנשי הצוות הרפואי אם קיבל מכות מהמישטרה.

להיות שם

בבית החולים. גהה"

נויה רימלץ, עורכת ומפיקה בגליצ'ה"ל, הכינה מישרד מיוחד במינו על ילדים המאוש פנים בבית החולים לחולי נפש גהה. מדובר על המחלקה הסגורה ועל ילדים בין הגילים 12 ל-18. הממוצע הוא גיל 15.

במחלקה 35 ילדים, החיים במסגרת חברתית סגורה, שהיא אוטונומית בתחומים מסוימים של חיייהם. נויה ביקשה לערוך תוכנית עלייה, הצעקה הובאה לאסיה, היה ריון, ובסופו הוחלט ברוב קולות הילדים שהם מוכנים לחשיפה

התראה וניזיפה

קצין הביטחון של רשות השידור, שהוטל עליו לברוק את מהלך הדברים שגרמו לפני שבועיים להתנגשות אלימה בין חנן עזרן, עורך ומגיש חדשות הלילה, לבין מיכאל דרוך, עורך חדשות החוץ של הטלוויזיה, סיים את עבודתו והגיש את מסקנותיו לאדרי סדרת, מנכ"ל רשות השידור.

פורת וימן ללישכתו את שני הניצים ואת יאיר שטרן, מנהל מחלקת החדשות, הממיר נה הישיר עליהם.

כל המריבה התחילה מוויכוח סביב הרשות להשתמש בטלפון הישיר לחו"ל, היחיד הנמצא במחלקה. עזרן קיבל אישור להתקשר ללונדון במסגרת עבודתו. כשניגש אל המכשיר, מצא שם את מיכאל דרוך משוחח עם ידידים בחו"ל. הוא ביקש את הטלפון, נענה בחוצפה וחטף את הטלפון. דרוך חטף אותו בחזרה. עזרן שוב חטף, וכן הלאה. לבסוף איבד עזרן את השליטה על עצמו, השליך את המכשיר על דרוך ופצע אותו.

המנכ"ל קבע כי עזרן פעל כשורה כאשר ביקש וקיבל את אישור המנהל הישיר (יאיר שטרן) להתקשר ללונדון. דרוך יצר פרובוקציה, כולל שימוש בכתיבים והתנהגות ש' הזמינה התנהגות תקיפה כלפיו. הוא היה עסוק בשיחות פרטיות לחו"ל על חשבון הרשות, וזה

ולערכת התוכנית. הם חשבו שכך יוכלו להסביר לאנשים מבחוק מה זה אומר להיות מאושפז במחלקה סגורה, ואולי יוכלו לשנות את הטיגי מה שדבקה בהם.

נויה שהתה במחלקה כמעט כמשך שבועיים רצופים, היא יצרה יחסי ידידות ואמון עם הילדים ועם הוריהם. היו ילדים שלא הסכימו לדבר בשום פנים ואופן, היו שהסכימו וגם הוריהם השתתפו. כל השמות בכתבה בדויים.

כך אומרת, למשל, ילדה בת 14, קיבוצניקית נויה רימלץ מצביעה על האחוז הגבוה של הילדים קיבוצניקים במחלקה, שליש או רבע מן המאוש פנים, שהגיעה לאישפוז אחרי שני נסיונות התי אברות, והיא נמצאת בבית החולים כבר זה חצי שנה; 'פעם חשבתי שהחלום הכי גדול שלי הוא למות. היום אני כבר לא יודעת אם אני רוצה לצאת מכאן ולהיות בריאה, או להגשים את מה שתמיד רציתי ולמות. אני לא יודעת, הם הצליחו לקלקל אותי פה'.

ילדה אחרת, בת 17, חולה כבר שלוש שנים במחלה אנורקסיה-בנוחה. היא הגיעה לגהה כשהגובה שלה 1.60 בעוד מישקלה 29 קילוגרם. בדיאטה חריפה שעשתה היא ירדה 30 קילו. 'הגעתי הנה בגלל — זה לא בריוק מחלה, אבל קוראים לזה אנורקסיה-בנוחה — וזה בעצם דיאטה שעשיתי שלא יכולתי לעצור אותה.



עזרן עזרן

מילחמה על טלפון

אסור. זו היתה העילה להתפרצותו של עזרן. עזרן קיבל ניזיפה על כך, שתחת התלונן על דרוך באונוי הממונה, הוא הגיב כפי שהגיב באלימות פיזית. דרוך קיבל התראה חמורה על שהשתמש בטלפון לחו"ל ללא אישור. בסיום הדיון אצל המנכ"ל אמר עזרן, שהוא מצטער על כל העניין. השניים, דרוך ועזרן, לחצו ידיים והחליטו לשכוח את העניין.

בעצם איברתי את השליטה על הריאטה, וירדתי המון המון במישקל, וזה הפך ממש לפחד מאוכל. הרצון הזה לרנות ולהישאר רזה הוא יותר חזק מהכל, והוא הופך לחלק ניכר מהחיים.

אמא שלה אומרת בתוכנית: 'אנחנו בשום פנים ואופן לא רצינו לשמוע מהשם הזה, גהה, כי גהה בשבילנו זה סטיגמה. מאז שאני הייתי ילדה אני יודעת שגהה זה בית'משוגעים. בסוף, כשי הכל לא הצליח, כשכל השנים האלה חורגו כל הזמן להתחלה, נכנענו ואישפזנו אותה כאן'. הותוכנית תשודר ביום השבת הקרוב, בשעה 5 אחריצהריים בגליצ'ה"ל. היא נקראת להיות שם.

מאחורי המירקע

טלוויזיה נגד גיזענות

ר"ר ישראל סלג, חבר הוועדה המנהל של רשות השידור, הציע בישיבת הוועדה המנהל השבוע, שהטלוויזיה תכין סדרת מישדרים (לא תשרירי-רשות), שנושאים יהיה המילחמה בגיד ענות.

פלג מסתמך על סעיף 3 בחוק רשות השידור, שלפיו אחד מתפקידי הרשות הוא להפיק מישדרים בנושאים חינוכיים ובלמוד הדמוקרטיה.

בתוככי הרשות

למה לא פיטרו קודם?

הטור האישי של יוסף (טומי) לפיד במעריב, ביום הראשון השבוע, עורר תמיהות וצחוק, מעורב ברוגז, במישורי רשות השידור בכניין כלל בירושלים.

לפיד, שהיה עד לפני שנה וחצי מנכ"ל רשות השידור, כתב, בין השאר: 'חבל, חבל מאוד, שחיוכי עם פיטורי העובדים עד לשעת-משבר. יותר קל היה, ויותר הומאני היה, לפטר עובדי ציבור מיותרים בשעה של שיגשוג כלכלי, כאשר הסקטור הפרטי היה נכון לקלטם...'

מסתבר שלפיד התבקש, כמנכ"ל הרשות, לפטר שישה אחוז מן העובדים ב-1980, ושלושה אחוז בכל שנה שאחרי-כך. לפיד לא עמד בדרישות, ולא רק שלא פיטר עובדים, אלא שבתקופתו נוספו עובדים למערכת.

פיטור — לא עכשיו

לנוכח היחסים הרעועים בצמרת רשות השידור, ולנוכח הפירסומים על חיכוכים בלתי פוסקים בין שני הגושים הגדולים (ליכוד ומערך) בוועדה המנהל ובמליאת הרשות, מינה העורך שמיר, ממלא מקום ראש הממשלה, את דויד ארמון ושואול עמור, שני חברי ליכוד בוועד המנהל, כצוות בוועדה להידברות עם המערך. במקביל מינה יצחק נבון, שר החינוך והערך הממונה על רשות השידור, את ישראל סלג ורובי פיינשטיין מטעם המערך.

פגישת הפיוס וההידברות הראשונה היתה אמורה להתקיים ביום השני השבוע, אך ברגע האחרון ביקשו נציגי הליכוד לדחות אותה.

ענת מרגוסטי

העולם הזה 2500

המיקרופון היה פתוח



עזרן ארבל

המוצלחה צילמה חושך

המיקרופון באולפן פתוח, ושלעומת זאת — ואולי לכן — לא שמעו הצופים בבית את קולו של הכתב מברית השולטן, עשה סימנים ובימאי, הבימאי צעק לטכנאי שלא שומעים וכשחזר אל המיקרופון, ראה שיש חושך. הוא לא אכל שהחושך הוא חלק מן הכתבה, והיה בטוח שיש תקלה. לכן נתן הוראה למצלמה לחזור אל עמוס ארבל.

ארבל ריבר אל חבריו באולפן על המיספר האסטרונומי, מכיוון שלפני השידור התברר ביחד איתם וניסה לברר איך צריך לבטאו.

דבר משעשע קרה ביום החמישי האחרון במהדורת הלילה של הטלוויזיה. עמוס ארבל, עורך ומגיש המהדורה, סיים את קריאתו של קטע שסיפר על אישור תקציב המדינה, שבמהלכו הוקרן על המיקרופון מיספר ארוך ביותר: 39,600,000,000,000 שקלים. הוא גם ביטא אותו במילים. אחר כך הודיע ארבל ש הכתבה הבאה מוקדשת למופע-סיום המכביה, שנערך באותו הערב. על המיקרופון הופיעה בריכת השולטן. אך ברקע נשמע קולו של ארבל, ששאל את חבריו באולפן: 'גה, איך יצאתי מהמיספר הזה?' או היה חושך על המיקרופון והמצלמה חזרה לארבל, שהתנצל על 'תקלה'.

מסתבר שכמה גורמים חברו יחד ויצאו כמה תקלות-שרשרת. כדרך-כלל, כשיש כתבה משודרת ('באוור' בלשון מיקצועית), אמור טכנאי הקול באולפן לסגור את המיקרופון של הקריין. באותו היום הדבר לא נעשה. הכתבה מסיום המכביה התחילה בצילום אנשים על הבימה, אחר כך עברה המצלמה אל מטפס-הרים, שהיה תלוי על גבי הקונכייה האקוסטית וירד למטה, כשהוא מחזיק בידו את רגלי ישראל. מעבר המצלמה מן הבימה אל קצה הקונכייה נעשה בחושך, ולכן היו כמה שניות, או חלקי-שניות, של חושך על המיקרופון. ארבל ידע על החושך הצפוי, הבימאי באולפן לא ידע, כשעמוס ארבל הבין שהטכנאי השאיר את